

Arrest

nr. 129 109 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X,
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig
kind: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van
Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding.**

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X en die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 14 maart 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 augustus 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 14 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag zonder voorwerp verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3 Op 14 maart 2014 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;"

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij op 23 juli 2013 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. De verzoekende partij heeft tegen voormeld bevel geen beroep ingesteld, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod d.d. 23 juli 2013 definitief is. Daargelaten de vraag of de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp mocht worden verklaard, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft, te constateren dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 23 juli 2013 nog steeds van kracht is en de verzoekende partij aldus het recht niet heeft zich op het Belgisch grondgebied te bevinden. De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De verzoekende partij voert geen middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 juli 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 20 augustus 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 23 juni 2014 opgenomen grond, volhardt zij in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift, en verwijst zij naar de pleidooien in de zaken met volgnummers 14, 15 en 16. Hierin werd gesteld dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden ingediend vanuit een onwettig verblijf, dat een inreisverbod om humanitaire redenen kan worden opgeheven, dat humanitaire redenen werden aangevoerd waar in de bestreden beslissing evenwel niet op werd geantwoord en dat een inreisverbod geen beletsel vormt voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarna zij in dit verband verwijst naar het arrest nr. 72 792 van de Raad van State. Tevens werd gesteld dat *“de vlag de lading moet dekken”* en dat het begrip ‘inreisverbod’ impliceert dat men het land heeft verlaten en dat men niet meer mag terugkeren, het gaat over een binnenkomst.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.

2.2 Daar waar de verzoekende partij stelt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden ingediend vanuit een onwettig verblijf, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke manier een onwettig verblijf, zijnde een verblijf zonder hiertoe gerechtigd of gemachtigd te zijn vergelijkbaar zou zijn met een verblijf in strijd met een inreisverbod, met name een uitdrukkelijk verbod van toegang en verblijf op het grondgebied.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat een inreisverbod om humanitaire redenen kan worden opgeheven, dat humanitaire redenen werden aangevoerd waar in de bestreden beslissing evenwel niet op werd geantwoord en dat een inreisverbod geen beletsel vormt voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarna zij in dit verband verwijst naar het arrest nr. 72 792 van de Raad van State, wijst de Raad op het volgende.

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling, overeenkomstig artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet, tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven. Met haar betoog ter terechtzitting gaat verzoekende partij er dan ook aan voorbij dat in eerste instantie de opheffing van een inreisverbod moet worden gevraagd – in beginsel vanuit het land van herkomst – dat en slechts nadat deze opheffing werd bekomen, een aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om machtiging tot verblijf als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in voormeld artikel 74/12, § 1. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zo niet zou elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet worden onzegd. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetbepaling. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een analogie met een aanvraag gezinshereniging, dient te worden vastgesteld dat zij dit niet verder uiteenzet.

Met betrekking tot de aangevoerde humanitaire redenen waarop in de eerste bestreden beslissing niet geantwoord werd, benadrukt de Raad dat de verwerende partij niet diende te antwoorden op de aangevoerde elementen in de aanvraag, aangezien de verwerende partij, zoals er reeds op werd gewezen in de beschikking van 23 juni 2014, niets anders vermag dan, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod is en dat een verblijf in het Rijk verboden is.

Met betrekking tot het arrest van de Raad van State met nummer 72 792 van 6 januari 2012, waarbij de Raad, gelet op de combinatie van arrestnummer en datum aanneemt dat de verzoekende partij het arrest met nummer 72 792 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bedoelt, wijst de Raad er vooreerst op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Verder dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij zich *in casu* in gelijkaardige feitelijke omstandigheden bevindt als in de zaak waarnaar zij verwijst. In het voornoemd arrest gaat het om een zonder voorwerpverklaring van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond van een aan de verzoekende partij afgeleverd terugkeerverbod opgenomen in een ministerieel besluit tot terugwijzing waarbij het aan haar verboden wordt het Belgische grondgebied te betreden voor 10 jaar aangezien zij de openbare orde heeft geschonden. Die beslissing werd vernietigd door de Raad, nu de verwerende partij de materiële motiveringsplicht schond door de door de verzoekende partij naar voren gebrachte elementen bij haar aanvraag op grond van 9bis van de vreemdelingenwet niet in overweging te nemen, en deze elementen voldoende bewijzen betroffen die wijzen op een reclassering en op voldoende nauwe banden met België. De verzoekende partij laat met haar loutere verwijzing echter na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, op welke manier de verwijzing naar dit arrest ter zake dienend is.

Met betrekking tot het begrip 'inreisverbod', verwijst de Raad naar de duidelijke definitie in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet, dat stelt dat: "*inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;*". Uit deze definitie blijkt uitdrukkelijk dat door de afgifte van een inreisverbod zowel de toegang tot als het verblijf op het grondgebied verboden worden. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat een inreisverbod slechts met de binnenkomst zou verband houden.

Gelet op het bovenstaande doet het betoog ter terechtzitting van de verzoekende partij geen afbreuk aan hetgeen in de beschikking van 23 juni 2014 gesteld wordt. Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep met betrekking tot de eerste bestreden beslissing onontvankelijk is.

De verzoekende partij heeft geen opmerkingen aangaande de tweede bestreden beslissing, zodat ook het beroep aangaande deze beslissing met verwijzing naar voormelde beschikking van 23 juni 2014 onontvankelijk is.

Daar waar de verzoekende partij nog stelt te volharden in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift, dient te worden vastgesteld dat dit de grond van de zaak betreft. Gelet op de onontvankelijkheid van het beroep, doet dit onderdeel van haar betoog ter terechtzitting dan ook niet ter zake.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET